

D. Dinis: A tal estado mi adusse, senhor (*1261-†1325) Galicijsko-portugalský trubadúr

*Provensálci jsou dobří básníci!
Básní prý z lásky, proto verš tak zní.
Ale ten, kdo se dává do básní
až v čase prvních květů, nikdy dřív,
pro žádnou lásku neměl jaktěživ
můj žal, mou ránu v srdci zející.*

*Moc dobře básní! Je to koncert chval
na milenky, se vším si poradí,
jenomže ten, kdo k zpěvu nasadí
dříve nežli všechno začne kvést,
ten nepochopí, co mám za bolest,
Bůh odpusť mi, jaký já nesu žal.*

*Ti, kteří básní plni radosti,
když rozžihá se barva v okvěti,
a sotvaže ta chvíle odletí,
už vypadne jim báseň z paměti,
ti neví, v jakém žiju prokletí,
umučen smutkem, drcen úzkostí.*

Charles d'Orléans *Yeulx rougis plains de piteux pleurs* (převedení do anglického jazyka)

*Ribs where hope dies, inwardly,
Head filled with its sad fears,
Delirium, thoughts all at sea.
Body riddled, of comfort free,
A heart laid on a bed of nails,
Such the misery that prevails,
Come the winds of melancholy.
Migraine, whose ardour sears,
Vertigo, since sleep doth flee,
Fever's hot quivering spears,
Sharp pains troubling reverie,
Thirst unquenched and, cruelly,
Sorrow, that doth sweat full pails,
Stammering, as all speech fails,
Come the winds of melancholy.
Gout, that now torments our peers,
Colic, from sheer stupidity,
Gallstones, to assail our years,
Rage, induced by utter folly,
Swellings, raised by the dropsy,
Ills that leave us thin as rails,
Deafness, that our state entails,
Come the winds of melancholy.
Naught can cure our malady,
Not medicine, or surgery,
Astrologers, enchanters' tales,
Can ease the sad heart's travails
Come the winds of melancholy. ... Par le vent de merencolie.*